

засвідчується патентом з наведеному у ньому копією внесеного до реєстру зображеного виробу [5]; б) принцип державного стимулювання щодо створення та використання промислових зразків (стаття 38 Закону); в) принцип новизни, як необхідної умови патентної спроможності. Промисловий зразок визнається новим, якщо сукупність його суттєвих ознак не стала загальнодоступною у світі до дати подання заявки (стаття 5 Закону).

Принципи правової охорони знака для товарів та послуг (надалі - знак) сформульовані у Законі України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» [6].

Право власності на знак засвідчується свідоцтвом, яке видається від імені держави - Державною службою інтелектуальної власності України. Головний принцип правової охорони знаку ґрунтується на можливості безстрокового його використання. Це означає, що строк дії свідоцтва 10 років від дати подання заявки до Патентного відомства і пролонгується за клопотанням власника свідоцтва кожен раз на 10 років за умови сплати збору.

Принцип, який впливає із вищезазначеного, це принцип права повторної реєстрації колишнього власника. Цей принцип надає можливість тільки колишньому власнику свідоцтва право на повторну реєстрацію знака протягом трьох років після припинення дії свідоцтва.

Наступним принципом щодо охорони знака є обов'язковість його використання. Цей принцип сформульований у статті 18 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг». Метою реалізації даного принципу є прагнення забезпечити інтенсивне функціонування знаків у господарському обороті та обмеження незаконного використання знаку іншими особами [7, с. 34 - 35].

На нашу думку, останній принцип характеризує не тільки знак для товарів та послуг, але й інші об'єкти промислової власності. У зв'язку з цим, даний принцип поширюється також на промисловий зразок та винахід та корисну модель. Така позиція відповідає чинному законодавству, що регулює відносини у сфері інтелектуальної власності.

Література

1. Новий словник іншомовних слів. - К. : Аконіт, 2008. - 848 с.
2. Дахно І. Патентування та ліцензування / І. Дахно. - К.: МАУП, 2004. - 216 с.
3. Святоцький О. Д. Інтелектуальна власність: словник-довідник. - У 2-х т. : Том 1. Авторські та суміжні права / За ред. О. Д. Святоцького, В. С. Дроб'язка. - К. : Видавничий Дім «Ін Юре», 2003. - 356 с.
4. Про охорону прав на винаходи і корисні моделі : Закон України від 15 грудня 1993 року (редакція від 05.12.2012 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
5. Про охорону права на промислові зразки: Закон України від 15 грудня 1993 року (редакція від 05.12.2012 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
6. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг: Закон України від 15 грудня 1993 (редакція від 21.05.2015 року) // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua>.
7. Горленко С. А. Про принципи обов'язкового використання товарних знаків / С. А. Горленко // Патенти і ліцензії. - 2000. - № 4. - С.33 - 35.

УДК 342.55

ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ПУБЛІЧНО-СЕРВІСНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ

Церковна Н. – магістрант, гр. ПРЗмвн-11

Науковий керівник - к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Інтеграція України в європейське співтовариство передбачає запровадження стандартів реальної демократії, соціально орієнтованої ринкової економіки, що базується на засадах верховенства права і забезпечення прав та свобод людини й громадянина. Тому на даному шляху особливого значення набуває ратифікація у 2014 році Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом і його державами-членами [1]. В світлі таких визначальних подій, удосконалення відносин між людиною і органами публічної влади передбачає формування ефективної системи адміністративних послуг, адже якісне їх надання не можливе без докорінної трансформації органів виконавчої влади в цілому.

Питання адміністративних послуг досі залишаються малодослідженими та дискусійними в юридичній науці взагалі та в адміністративному праві, зокрема. Звичайно, адміністративні послуги, певною мірою були предметом науково-теоретичних досліджень таких українських вчених, як: В. Авер'янов, В. Гаращук, І. Голосніченко, С. Ківалов, А.

Кірмач, Т. Коломоєць, І. Коліушко, Н. Нижник, О. Пастух, В. Петренко, О. Поляк, В. Тимошук, О. Харитонova, В. Ципук, А. Чемерис та ін. Водночас ці дослідження стосувалися окремих аспектів адміністративних послуг, а комплексне дослідження питань адміністративних послуг в світлі нещодавно прийнятого спеціального закону не проводилося.

За офіційними даними Держпідприємництва України протягом останніх років спостерігається стійка тенденція до збільшення кількості звернень до центрів надання адміністративних послуг. Такий постійний попит є не тільки серед пересічних громадян, які, наприклад, звертаються для оформлення субсидій тощо, але і серед господарюючих суб'єктів.

Тривала відсутність чіткого законодавчого визначення поняття адміністративна послуга, суб'єктів надання адміністративних послуг, розмежування господарських послуг і владних повноважень у сфері надання адміністративних послуг, в тому числі за плату, є однією з причин комерціалізації цієї сфери.

Неузгодженість актів законодавства різної юридичної сили та безперервне впровадження нових платних послуг призвели до зростання корупції у відповідній сфері державного управління і невідповідного стягнення коштів з фізичних та юридичних осіб.

Соціальний та економічний розвиток України пов'язаний зі створенням ефективної системи державного управління та державної служби, що знайшло свого часу відображення у Концепції адміністративної реформи [2], Концепції адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу [3], Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг [4] і, безумовно, в спеціальному Законі України «Про адміністративні послуги» від 06 вересня 2012 року [5].

Всі названі концепції – це концепції соціально орієнтованої сервісної політики держави, яка має чотири виміри:

– принцип сучасної демократичної держави, як держава – гарант (тобто система інститутів, які забезпечує надання якісних публічних послуг);

- держава – партнер (інституційно забезпечує сприятливі умови для громадської активності та спонукає громадян до самостійного вирішення проблем в межах чинного законодавства, політичної системи та економічних умов);

- держава – інстанція нагляду (на основі встановлених правил суспільної і, насамперед, економічної діяльності);

держава – виконавець послуг для суспільства (насамперед, завдання безпеки і можливості держави зробити щось для суспільства з меншими витратами).

Прийняття Закону України «Про адміністративні послуги» сприяло впорядкуванню та подальшому розвитку системи надання адміністративних послуг в Україні на чітко визначених правових засадах, та дозволило забезпечити потреби споживачів адміністративних послуг, захист гарантованих та охоронюваних законом їх прав та інтересів, що, в свою чергу, призведе до поліпшення умов ведення бізнесу шляхом усунення зайвих обмежень у провадженні господарської діяльності.

Названі вище нормативно-правові акти акцентують увагу на запровадження нової ідеології функціонування виконавчої влади і місцевого самоврядування як діяльності щодо забезпечення реалізації прав і свобод громадян, надання державних та громадських послуг; переорієнтації діяльності цих органів з суто адміністративно-розпорядчих функцій на надання державних управлінських послуг громадянам та юридичним особам; запровадженні стандартів професійної діяльності державних службовців на засадах стратегічного планування діяльності державних органів з орієнтацією на надання державних послуг.

Отже, сучасний процес надання публічно-сервісної діяльності органами державної влади в Україні потребує подальшого опрацювання та законодавчого врегулювання, оскільки надання послуг насамперед залежить від ефективності діяльності органів виконавчої влади, державних службовців та посадових осіб, які безпосередньо беруть участь у наданні адміністративних послуг.

Література

1. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом і його державами-членами (ратифікована Верховною Радою України 16 вересня 2014 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://comeuroint.rada.gov.ua>
2. Концепція адміністративної реформи в Україні: Указ Президента від 22 липня 1998 року (редакція від 28 травня 2006 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
3. Про Концепцію адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу : Указ Президента України від 05 березня 2004 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
4. Концепція розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 лютого 2006 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.
5. Про адміністративні послуги : Закон України від 06 вересня 2012 (редакція від 01 січня 2016 року) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua>.

УДК 342.716.9

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПЕРЕМІЩЕННЯ ОСІБ В УКРАЇНІ

Джеджула О. – магістрант, гр. ПРЗмвн-11

Науковий керівник - к.ю.н., доцент Світлак І.І.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Кількість внутрішньо переміщених осіб (надалі - ВПО) з Донецької та Луганської областей, а також АР Крим на поточний момент уже перевищила 1,5 млн. осіб і сформувалась унаслідок кількох міграційних хвиль, безпосередньо пов'язаних з періодичністю та інтенсивністю бойових дій. Відсутність реальних перспектив швидкого відновлення контролю держави над усіма територіями матиме наслідком подальше збільшення масштабів внутрішньої міграції населення.

Подолання негативних наслідків та реалізація позитивного потенціалу вимушеної внутрішньої

міграції населення вимагає концентрації всіх національних ресурсів та міжнародної донорської допомоги для забезпечення досягнення заявленої Україною амбітної мети – відповідність до 2020 року необхідним критеріям для подання заявки на членство в ЄС.

Проблемами внутрішніх переселенців в Україні традиційно займається Управління Верховного комісара ООН у справах біженців (надалі - УВКБ ООН) - агентство системи ООН, що займається захистом та підтримкою біженців, сприяє їх місцевій